

když se vám líbí, co vidíte: dokument

„Krása je příslib štěstí.“

Stendhal

Tamera Lyonsová, studentka prvního ročníku na Pembietonu:

Nevěřím vlastním uším. Byla jsem se na kampusu podívat už loni a neřekli nám o tom ani ň. Teď sem přijedu a ukáže se, že tu chtěj zavít kali povinně. A to jsem se na vejšku těšila i proto, že se ho zbavím a budu jako ostatní. Kdybych tušila, že o tom jenom uvažujou, nejspíš bych si vybrala jinou školu. Pěknej podfuk.

Příští tejdén mi bude osmnáct a hnedka si nechám kali vypnout. Jestli vážně odhlasujou, že bude povinný, tak fakt nevím. Asi přestoupím. Nevím. Nejradši bych běhala po lidech a přemlouvala je, ať hlasujou proti. Možná bych se mohla přidat k nějaký kampani.

Maria de Souza, studentka třetího ročníku, předsedkyně Studentské iniciativy za občanskou rovnost (SIZOR):

Náš cíl je prostý. Pembleton má Univerzitní řád, jehož autory jsou studenti sami a s nímž při zápisu souhlasí i všichni nově příchozí studenti. Naše iniciativa navrhuje doplnit řád o ustanovení nařizující studentům zapsaným na naši školu zavedení kaliagnozie.

Přimělo nás k tomu vydání nové verze Vizáže pro vizory. Jde o software, díky kterému při pohledu na druhé lidi uvidíte na vizoru, jak by vypadali po plastické operaci. V jistých kruzích je to považováno za skvělou kratochvíli, avšak mnozí vysokoškolští studenti neskrývají pohoršení. Jakmile se o tom začalo hovořit jako o hlubším společenském problému, usoudili jsme, že nastala doba pro

zahájení naší iniciativy.

Tímto hlubším společenským problémem je diskriminace na základě vzhledu. Už desítky let jsme ochotni debatovat o rasismu a sexismu, avšak diskutujeme o diskriminaci na základě vzhledu se vyhýbáme. Nicméně tento předsudek vůči nepohledným lidem je v nás až neskutečně zakořeněný. Lidé si ho samovolně osvojují, aniž by to po nich někdo vyžadoval, což je samo o sobě špatné, ale místo aby moderní společnost tyto sklony potírala, ještě je aktivně podporuje.

Je samozřejmě nezbytné vychovávat lidi a zvyšovat jejich uvědomělost v této záležitosti, ale samo o sobě to nestačí. Proto bychom měli využít dostupných technologií. Kaliagnozii lze chápat jako asistovanou dospělost. Umožní vám chovat se tak, jak byste se chovat měli: pomíjet, co je na povrchu, abyste zjistili, co se skrývá pod ním.

Podle našeho názoru nadešel čas, abychom zavedli kali mezi širokou veřejnost. Dosud šlo o hnutí, jež se na vysokých školách projevovalo v malé míře a patřilo jen k jedné z mnoha zájmových aktivit. Avšak Pembleton není jako ostatní vysoké školy a podle mne jsou místní studenti připraveni na změnu. Pokud zde naše iniciativa uspěje, budeme příkladem i ostatním vysokým školám a nakonec i celé společnosti.

Joseph Weingartner, neurolog:

Agnozie tohoto druhu je spíše asociativní než aperceptivní. To znamená, že neovlivňuje vizuální vjemy, nýbrž pouze schopnost rozpoznat, co člověk vidí. Kaliagnostik vnímá tváře dokonale a bez problémů pozná rozdíl mezi špičatou a ustupující bradou, rovným a zahnutým nosem či čistou a nezdravě vypadající pletí. Tyto rozdíly však v člověku postiženém kaliagnozii nevyvolají žádnou estetickou reakci.

Kaliagnozii lze navodit díky jistým nervovým dráhám v mozku. Všechna zvířata mají vlastní kritéria, podle kterých hodnotí

reprodukční potenciál případného sexuálního partnera, a v průběhu evoluce si vyvinula nervové ‚obvody‘, jimiž tato kritéria rozpoznávají. Lidé se při sociálních interakcích soustřeďují na tváře, a proto máme své obvody dokonale vyladěny na to, jak se reprodukční potenciál projevuje ve tvářích našich potenciálních partnerů či partnerek. Činnost těchto obvodů se realizuje jako pocit, zdali je dotyčný člověk hezký, ošklivý nebo něco mezi tím. A zablokováním nervových drah, jež se podílejí na vyhodnocování rysů tváře, můžeme navodit kaliagnozii.

Vzhledem k proměnlivosti ideálu krásy je těžko představitelné, že by existovaly absolutní parametry krásné tváře. Jakmile však byli lidé z různých kultur požádáni, aby vyhodnotili fotografie lidských obličejů z hlediska jejich přitažlivosti, zřetelně vyšlo najevo několik univerzálních preferencí. Ukázalo se, že i velice malé děti dávají přednost určitým obličejům. To nám umožňuje definovat znaky, jež jsou součástí všeobecné představy o krásné tváři.

Patrně nejzjevnější je čistá pleť. Je ekvivalentem pestrobarevného opeření u ptáků či lesklého kožichu u savců. Pěkná pleť vypovídá o zdraví a mládí a je to přednost ceněná v každé kultuře. Akné sice nepatří k závažným chorobám, ale *vypadá* jako vážnější nemoc, a proto nás odpuzuje.

Dalším takovým znakem je symetrie. Nemusíme si být vědomi milimetrových rozdílů mezi něčí levou a pravou stranou, nicméně měření prokazují, že jedinci, kteří jsou považováni za nejpritažlivější, oplývají největší symetrií. Naše geny vždy usilují o symetrii, nicméně z vývojového hlediska je obtížně dosažitelná. Každý stresový faktor zatěžující organismus – podvýživa, choroby, parazité – totiž zpravidla v průběhu růstu vyústí v asymetrii. Symetrie svědčí o odolnosti vůči těmto faktorům.

Ostatní znaky se týkají proporcí obličejce. Přitahují nás proporce, jež se blíží populačnímu průměru. Ten samozřejmě záleží na populaci, k níž náležíte, nicméně blízkost průměru obvykle indikuje zdravé geny. Z odchylek od průměru lidé vytrvale označují za

přitažlivé jen ty způsobené sexuálními hormony, protože právě ty naznačují dobrý reprodukční potenciál.

Kaliagnozie není v podstatě ničím jiným než nedostatečnou reflexí těchto znaků. Kaliagnostici nejsou slepí vůči módě či estetickým normám. Pokud zrovna letí černá rtěnka, budete si toho vědomi i přes kaliagnozii, i když se vám asi nepodaří rozlišit, jestli vidíte rtěnku na hezké, nebo tuctové tváři. A jestliže se lidé ve vašem okolí vysmívají nosáčům, brzy vám dojde, jak to myslí.

Kaliagnozie samotná nemůže eliminovat diskriminaci na základě vzhledu. Svým způsobem ale slouží k vyrovnání příležitostí – zbavuje nás vrozených dispozic k tomuto jednání, a tudíž potlačuje i tendenci k této diskriminaci. S pomocí kaliagnozie lze snadno naučit lidi, jak si nevyšimat zevnějšku. Ideální je začít v prostředí, kde mají kaliagnozii zavedenou všichni, a postupně je vychovávat k tomu, aby nekladli důraz na vzhled.

Tamera Lyonsová:

Lidi se mě vyptávají, jaký to bylo chodit na Saybroockou střední a vyrůstat s kali. Upřímně řečeno, když jste malí, moc to neřešíte, protože to, v čem vyrůstáte, se vám vždycky zdá normální, že jo. Jako děcka jsme věděli, že ostatní lidi vidí něco, co my ne, a tak jsme byli zvědaví, ale nic víc.

Například jsme s holkama chodily do kina a snažily se vypátrat, kdo je ve filmu hezkej a kdo ne. Zdálo se nám, že to poznat jde, ale byly jsme vedle. Z tváře jsme nic nevyčetly. Prostě jsme se podívaly, kdo je hlavní hrdina a kdo vedlejší, a bylo nám jasný, že hlavní hrdina bude ten hezčí. Fajn, úplně stoprocentně to neplatí, ale většinou poznáte, když koukáte na film se škaredým hrdinou.

Začne vás to štvát, až když jste starší. Když jste s lidma z jinejch škol, připadáte si trapně, protože vy kali máte a oni ne. Nikdo to jako moc neřeší, ale stejně si uvědomujete, že oproti nim něco nevidíte. A pak se začnete hádat s rodičema, protože vám brání vidět svět takovej, jakej je. Jenže s nima nepohnete.

Richard Hamill, zakladatel Soukromé střední školy v Saybrook:

Naše škola vznikla v důsledku iniciativy našeho bytového družstva.

V té době se jednalo asi o pětadvacet rodin, které chtěly společně vytvořit komunitu založenou na sdílených hodnotách. Na jednom setkání, kde jsme projednávali možnost založení alternativní školy pro naše děti, se někdo zmínilo negativním vlivu médií na mládež. Všichni jsme měli zkušenost s tím, že po nás naše dospívající děti chtěly plastickou operaci, aby vypadaly jako modelky a modelové. Rodiče dělají, co je v jejich silách, ale úplně izolovat své potomky od světa nemohou. Žijeme ve společnosti posedlé tvorbou image.

Někdy v té době byly vyřešeny poslední právní překážky bránící zavedení kaliagnostie, a tak přišla na přetřes. S kali nám svítla naděje: co když je opravdu možné žít v prostředí, kde se lidé nesoudí podle vzhledu? Co kdybychom směli naše děti v takovém prostředí vychovávat?

Škola byla zpočátku určena pouze pro děti z rodin patřících k bytovému družstvu, jenomže pak se o kaliagnostických školách začala dozvídat i veřejnost a zanedlouho nás oslovilo několik zájemců, zdali by k nám nemohli přihlásit své děti, aniž by rodiče museli vstupovat do družstva. Nakonec jsme založili soukromou školu nezávislou na družstvu a jednou z našich podmínek je, že po dobu studia musí mít kaliagnostii zavedenou i rodiče našich studentů. Díky škole zde vznikla celá kaliagnostická komunita.

Ráchel Lyonsová:

S manželem jsme dlouho přemýšleli, než jsme se rozhodli, že tam Tameru přihlásíme. Popovídali jsme si s lidmi z komunity a líbil se nám jejich přístup ke vzdělání. Ale doopravdy mě přesvědčila až návštěva školy.

V Saybrook je nadprůměrné množství studentů postižených znetvořením tváře, ať už vrozeným, nebo v důsledku rakoviny či popálenin. Jejich rodiče se sem přestěhovali, aby se jejich děti

necítily vyloučené z kolektivu, což se tu daří. Při své první návštěvě školy jsem zažila, jak třída dvanáctiletých volila předsedu a zvolila dívku s jizvami po spáleninách na jedné půlce obličeje. Byla to úžasně vyrovnaná, sebevědomá dívka a byla v třídním kolektivu oblíbená, což by se jinde zřejmě nestalo. Hned jsem věděla, že chci, aby moje dcera vyrůstala v právě takovém prostředí.

Dívkám bývá zdůrazňováno, že jejich hodnota závisí na vzhledu. Když jsou hezké, jejich úspěchy se vždycky zveličují, a když hezké nejsou, bývají znevažovány. Nejhorší ovšem je, že některá děvčata si to přeberou tak, že v životě záleží jen a jen na tom, jak vypadají, a pak není divu, že duševně zaostávají. Ráda bych Tameru před podobnými vlivy uchránila.

Krása je v podstatě pasivní vlastnost, a i když ji pěstujete, stále jde jen o zušlechťování vlastní pasivity. Přála jsem si, aby si Tamera sama sebe vážila za to, co *dokáže*, jak duševně, tak fyzicky, a ne za to, že je pastvou pro oko. Nechtěla jsem, aby žila pasivně, a jsem ráda, že taková není.

Martin Lyons:

Je mi jedno, jestli se Tamera v dospělosti rozhodne kali vypnout. Nikdy jsem jí nechtěl upírat právo na vlastní volbu. Puberta ale obnáší spoustu stresu a mezi vrstevníky někdy vznikne takový tlak, že vás to rozmáčkne jako papírový kelímek. A když se holka stará jen o to, jak vypadá, taky ji to rozmáčkne, a cokoli, co jí pomůže ulevit od toho tlaku, je dobré, aspoň já to tak teda vidím.

Když je člověk starší, je líp vybavený k tomu, aby se vyrovnal s tím, jak vypadá. Připadáme si víc ve svojí kůži, věříme si, jsme sebejistější. Jsme spokojení s tím, jak vypadáme, ať už jsme ‚pohlední‘, nebo ne. Samozřejmě k tomu dospějeme každý jindy. Někdo v šestnácti, někdo až ve třiceti nebo ještě později. Ale v osmnácti je člověk ze zákona zletilý a má právo rozhodovat se sám za sebe, a tak nám nezbyvá než jí důvěřovat a doufat, že všechno dobře dopadne.

Tamera Lyonsová:

Dneska byl zvláštní den. Jako dobřej, ale zvláštní. Ráno jsem si nechala vypnout kali.

Samotný vypnutí bylo jednoduchý. Sestra na mě napíchla nějaký senzory, strčila mi na hlavu nákou helmu a ukázala mi hromadu fotek s lidskýma obličejema. Chvilku ťukala do klávesnice a pak řekla: „A máte to vypnutý.“ A bylo to. Myslela jsem si, že něco ucítím, ale ono nic. Potom mi zas ukázala ty fotky, jestli to funguje.

Když jsem se na ně podívala znovu, některý vypadaly... jinak. Jako kdyby zářily nebo byly živější nebo tak něco. Těžko se to popisuje. Sestra mi potom ukázala výsledky testu spolu s údaji, jak moc se mi rozšířily zorničky a jak je moje kůže vodivá a podobně. A u těch obličejů, co vypadaly jinak, byly hrozně vysoký hodnoty. To prej byly ty krásný.

Taky mi řekla, že na druhých lidech poznám hnedka, že vypadají jinak, ale že to chvilku potrvá, než si to uvědomím i u sebe. Prej je na sebe člověk moc zvyklej.

A taky že jo, když jsem se na sebe podívala do zrcadla poprvý, vypadala jsem úplně stejně. Co jsem se vrátila z nemocnice, sleduju lidi v kampusu, a jsou jiní, ale u sebe jsem si zatím žádných rozdílů nevšimla. Celej den po sobě koukám v zrcadlech. Chvíli jsem se bála, že jsem škaredá, a čekala jsem, že mi ošklivost naskočí jako vyrážka nebo tak něco. Takže zírám do zrcadla a čekám a nic se neděje. Říkám si, že asi nejsem zas tak ošklivá, jinak bych si toho všimla, i když to zároveň znamená, že nejsem ani moc hezká, protože to bych si všimla taky. Zkrátka si myslím, že jsem úplně tuctová holka. Naprosto průměrná. To je asi v pohodě.

Joseph Weingartner:

Zavedení agnozie je v podstatě simulací specifického poškození mozku. Činíme tak programovatelným léčivem zvaným neurostat. Představte si ho jako vysoce selektivní anestetikum, jehož aktivace a zacílení lze dynamicky ovládat. Neurostat můžeme aktivovat či

deaktivovat pomocí signálů vysílaných helmou, kterou si pacient nasadí na hlavu. Helma kromě toho poskytuje molekulám neurostatu somatické zaměření, díky čemuž mohou triangulační metodou zjistit svou polohu. To nám umožňuje aktivovat pouze neurostat v určité sekci mozkové tkáně a udržovat tamější nervové impulzy pod určenou hranicí.

Neurostat byl původně vyvinut k léčení epileptických záchvatů a na úlevu od chronické bolesti. Umožňuje nám léčit i vážné případy, a to bez vedlejších účinků, jež způsobují léky ovlivňující celý nervový systém. Později byly vyvinuty různé protokoly neurostatu používané při léčbě obsesivně-kompulzivních poruch, adiktivního chování a jiných onemocnění. Současně se neurostat stal nesmírně cenným nástrojem při výzkumu fyziologie mozku.

Jednou z tradičních metod, jimiž neurologové zkoumali specializaci mozkových funkcí, bylo pozorování deficitů, jež byly výsledkem určitých poškození. Samozřejmě jde o metodu omezenou, neboť mozkové poruchy způsobené zraněním nebo nemocí často postihují několik funkčních oblastí najednou. Oproti tomu neurostat lze aktivovat i v té nejmenší části mozku, a tudíž simulovat poškození natolik lokální, že by se přirozeně neobjevilo. Jakmile neurostat deaktivujete, „poškození“ zmizí a mozkové funkce se navrátí k normálu.

Tímto způsobem se neurologové naučili navodit širokou škálu agnozií. Nejrelevantnější je pro nás prozopagnozie, neschopnost rozpoznávat druhé podle obličeje. Prozopagnostik nepoznává své přátele nebo příbuzné, dokud nepromluví, a dokonce nedokáže ani identifikovat vlastní obličej na fotografii. Nejde však o kognitivní či perceptivní poruchu, protože prozopagnostik dokáže identifikovat lidi podle účesu, oblečení, parfému, nebo dokonce způsobu chůze. Tento deficit se týká pouze lidských tváří.

Prozopagnozie byla odjakživa velmi slibnou předzvěstí toho, že v mozku máme určitý „obvod“, který se stará o vizuální zpracování tváří; tváře totiž vnímáme jinak než všechno ostatní. Rozpoznávání

tváří je jen jednou z mnoha činností našeho mozku zaměřených na vyhodnocování obličeje – existují i příbuzné obvody, jež slouží k identifikaci výrazů nebo například i k zachycení změny směru pohledu druhé osoby.

Na prozopagnosticích je mimo jiné zajímavé, že sice neumí rozpoznat obličeje, ale stále dokážou říct, jestli se jim líbí, nebo ne. Když je požádáte, aby fotografie seřadili podle přitažlivosti, rozdělí je zhruba stejně jako kdokoli jiný. Experimenty s neurostatem umožnily badatelům identifikovat nervové obvody zodpovědné za vnímání krásy u lidských tváří, a tak byla v podstatě vynalezena kaliagnozie.

Maria de Souza:

SIZOR zařídil, aby bylo v kanceláři Studentského zdravotního výboru zavedeno několik neurostatických programovacích helem, takže si všichni zájemci mohou nechat zavést kaliagnozii. Nemusíte se ani objednávat, stačí jenom přijít. Vyzýváme všechny studenty, aby si to zkusili alespoň na jeden den a udělali si vlastní názor. Ze začátku je to trochu zvláštní, když nevnímáte, jestli jsou lidi škaredí, nebo hezcí, ale časem si uvědomíte, jak pozitivně to ovlivňuje vaši sociální interakci.

Mnoho lidí se obává, že kali z nich učiní svým způsobem asexuální bytosti, jenže fyzická krása je jen malá část toho, co je na člověku přitažlivého. Nezáleží na tom, jak člověk vypadá, ale jak jedná, co říká a jak to říká, jak se chová a jakou má řeč těla. A jak reaguje na vás. Mně osobněna klucích přitahuje, když *jim* připadám *já* zajímavá. Je to jako reakce na zpětnou vazbu – všimnete si, že se na vás dívá, pak si všimne on, že se na něj díváte vy, a už v tom lítáte až po uši. Na tom ale kali nic nemění. A to nemluvíme o celé té chemii s feromony – ani na to nemá kali žádný vliv.

Další typickou obavou je, že si lidi myslí, že jim poté budou všechny tváře připadat stejné, ale ani to není pravda. Obličej každého člověka odráží jeho osobnost a s kali je to ještě zjevnější.

Znáte to rčení, že od určitého věku jsme zodpovědní za svůj obličej? S pomocí kali si uvědomíte, jak moc je pravdivé. Některé tváře vypadají vyloženě nezajímavě, zejména ty mladé, konvenčně hezké. Když je zbavíte fyzické krásy, jsou prostě nudné. Ale obličej, z nichž vyzařuje osobnost, nevypadají o nic hůř než kdykoli předtím a možná dokonce líp. Jako byste viděli, co je na nich podstatnější.

Lidé se také ptají, jestli hodláme kaliagnostii zavádět povinně. Nic takového nemáme v plánu. Je pravda, že existuje software, který dokáže analyzovat reakce očí a podle toho celkem spolehlivě pozná, jestli máte kali, nebo ne. Ale to by znamenalo spoustu dat a ke všemu bezpečnostní kamery na kampusu nemají takové přiblížení. Každý by musel nosit osobní kameru a dávat data k dispozici. Je to proveditelné, ale o to nám nejde. Jsme přesvědčení, že jak to jednou lidi zkusí, sami uvidí, jaké má kali výhody.

Tamera Lyonsová:

Víte, co je nového? Jsem hezká!

To byl ale den. Když jsem se ráno vzbudila, okamžitě jsem běžela k zrcadlu. Jako malý děcko o Vánocích. Ale pořád nic – v obličejí jsem byla tuctová. Během dne jsem se dokonce (*zasměje se*) snažila sama sebe překvapit, nachytat se v zrcadle, ale nefungovalo to. Byla jsem z toho trochu zklamaná a tak nějak jsem rezignovala.

Ale potom jsem odpoledne šla ven se spolubydlící Inou a holkama z kolejí. Nikomu jsem neřekla, že mám kali vypnutý, protože jsem si na to nejdřív chtěla zvyknout. Šly jsme do jednoho bufetu na druhý straně kampusu, kde jsem ještě nikdy nebyla. Sedíme u stolu, kecáme a já se rozhlížím a koukám, jak bez kali lidi vypadají. Najednou vidím, jak na mě kouká nějaká holka, a říkám si: „Hm, to je fakt kočka.“ A vtom (*zasměje se*), tohle bude znít hrozně hloupě, vtom mi došlo, že na zdi je zrcadlo a že se koukám na sebe!

To se ani nedá popsat, jaká to byla *úleva*. Byla jsem z toho totálně vysmátá. Ina se mě zeptala, co mě tak pobavilo, ale já jen zavrtěla hlavou. Šla jsem na záchod, abych se na sebe trochu

podívala.

Prima den. Jsem *fakt* spokojená s tím, jak vypadám! Byl to prima den.

*Ze studentské diskuse na Pembletonu,
Jeff Winthrop, student třetího ročníku:*

Samozřejmě je chyba soudit lidi podle zevnějšku, ale tahle ‚slepotá‘ není řešením. Řešením je vzdělání.

Kali vám totiž vezme to špatný i to dobrý. Nefunguje pouze tehdy, když hrozí diskriminace, zabrání vám vidět krásu jako celek. Pohled na pěknou tvář většinou nikomu neublíží. S kali nemáte na vybranou, vzdělání vám tu možnost dá.

Někdo určitě namítne, co potom, až se technologie zdokonalí? Třeba nám jednoho dne vloží do mozku sofistikovaný program, co bude hlásit: „Je to vhodná situace na vnímání krásy? Pokud ano, kochej se, pokud ne, nevnímej ji.“ Bylo by to v pořádku? Byla by to ta ‚asistovaná dospělost‘, se kterou se všichni ohání?

Ne, nebyla. To by nebyla dospělost. To by znamenalo nechat program, ať rozhoduje za vás. Dospělý člověk vnímá rozdíly a uvědomuje si, že na nich nezáleží. Tohle se nedá obejít technologií.

Adesh Singh, student třetího ročníku:

Nikdo po vás nechce, abyste za sebe nechali rozhodovat sofistikovaný program. Kali je ideální právě proto, že obnáší minimální změnu. Nerozhoduje za vás a v ničem vám nebrání. A pokud jde o dospělost, tu můžete demonstrovat volbou kali.

Každý ví, že fyzická krása není žádnou předností – a víme to díky vzdělání. Ale i když máme ty nejlepší úmysly, stále se všichni diskriminujeme podle vzhledu. Snažíme se být nezaujatí, nechceme se nechat ovlivnit tím, jak kdo vypadá, ale nedokážeme potlačit bezděčné reakce, a kdo tvrdí, že to dokáže, jen si něco nalhává. Zeptejte se sami sebe: nechováte se jinak, když potkáte hezkého člověka, než když potkáte ošklivého?

Všechny výzkumy na toto téma dospívají ke stejnému závěru: kdo vypadá dobře, má výhodu. O pohledných lidech si chtě nechtě myslíme, že jsou schopnější a čestnější a zaslouží si víc než ostatní. Nic z toho není pravda, nicméně jejich vzhled budí takový dojem.

Kali vás před ničím neoslepí. To krása vás oslepuje. Kali vám otevře oči.

Tamera Lyonsová:

Prohlížela jsem si hezký kluky na kampusu a bylo to fajn. Divný, ale fajn. Tak třeba onehdy v menze jsem si všimla kluka, co seděl o pár stolů dál. Nevěděla jsem, jak se jmenuje, ale pořád jsem se po něm otáčela. Nedokážu o něm říct nic konkrétního, ale tak nějak byl mnohem nápadnější než ostatní. Jeho tvář byla jako magnet a moje oči jako střelky kompasu, který ten magnet přitahuje.

A jak jsem ho pozorovala, zjistila jsem, že si umím představit, že by to byl milej kluk! Nic jsem o něm nevěděla, dokonce jsem ani neslyšela, o čem mluví, ale chtěla jsem se s ním seznámit. Bylo to trochu divný, ale rozhodně ne ve špatném smyslu slova.

Z vysílání EduNews na Americké univerzitní síti:

Nejnovější zprávy týkající se kaliagnostické iniciativy na univerzitě v Pembletonu: EduNews obdržela důkazy, že PR agentura Wyatt/Hayes zaplatila čtyřem pembletonským studentům, aby odrazovali spolužáky od hlasování ve prospěch iniciativy, a to bez smlouvy o spolupráci. Součástí důkazů je i interní sdělení agentury Wyatt/Hayes, kde se hovoří o vyhledávání ‚pohledných‘ studentů s dobrou pověstí v kolektivu, a doklady o platbách agentury pembletonským studentům.

Důkazy přinesla SemioTech Guerilla, aktivistická organizace zodpovědná za nespočet případů mediálního vandalismu.

Wyatt/Hayes na otázku ohledně celé záležitosti vydali prohlášení, kterým odsuzují narušení jejich interní počítačové sítě.

Jeff Winthrop:

Ano, je pravda, že mi Wyatt/Hayes zaplatili, ale ničím jsem se jim nezavázal. Bylo na mně, co řeknu. Pouze mi umožnili věnovat víc času kampani proti kaliagnozii, které bych se věnoval i tak, kdybych si ovšem nemusel vydělávat doučováním. Já jsem jenom upřímně vyjádřil svůj názor: myslím si, že kali není dobrý nápad.

Několik kolegů z kampaně proti kaliagnozii mě požádalo, abych se na to téma už veřejně nevyjadřoval, protože bych mohl věci uškodit. Je mi líto, že to vnímají takhle, protože jde o útok *ad hominem*. Pokud se lidé s mými názory ztotožňovali předtím, mělo by tomu tak být i teď. Ale některým lidem to prostě nevysvětlíš a já pro celou záležitost udělám, co bude nejlepší.

Mana de Souza:

Udělal by líp, kdyby se bývali sami přiznali, kdo za nimi stojí. O řadě lidí se ví, že je někdo platí. Když ale teď někdo kritizuje naši iniciativu, lidi se ho hned ptají, kdo ho platí. Kampaň proti kaliagnozii tím utrpěla značnou újmu.

Je nám ctí, že naše iniciativa budí natolik velký rozruch, že si na ni někdo musí najmout PR agenturu. Celou dobu jsme doufali, že náš návrh zaujme i lidi na ostatních školách, a tohle je důkazem, že korporace jsou stejného názoru.

Předseda Národní kaliagnostické asociace přijal naše pozvání a přednese na kampusu projev. Zpočátku jsme váhali, jestli do toho zapojit celonárodní svaz, protože klade důraz spíše na to, jak je krása zneužívána médií, kdežto my v SIZORu se více zajímáme o otázku společenské rovnosti. Když se ale vezme v potaz, jak na kampaň agentury Wyatt/Hayes zareagovali studenti, je jasné, že téma mediální manipulace nám může jedině pomoci. Jestli chceme, aby byl návrh iniciativy schválen, musíme využít všeobecného znechucení z reklamního průmyslu. Potom přijde i společenská rovnost.

Z projevu předsedy Národní kaliagnostické asociace Waltera Lamberta na Pembletonské univerzitě:

Představte si kokain. V přírodní podobě jako lístky koky člověka láká, ale většinou ne v takové míře, aby způsobovala vážné problémy. Rafinací a pročištěním koky však získáte látku, která zasáhne vaše receptory blaha s nebyvalou, nepřirozenou intenzitou. A pak se jedná o látku návykovou.

Díky reklamě podobným procesem prošla i krása. Evoluce nás vybavila obvody, které reagují na pěkný vzhled – říkejme tomu receptor blaha na vizuální úrovni. V našem přirozeném prostředí to bylo užitečné. Jenomže když vezmete jedince s ideální pleť a výjimečnou postavou, přidáte profesionální make-up a zaretušujete, co se dá, vznikne krása, která už není přirozená. Je to farmaceutická krása, kokain atraktivity.

Biologové tomu říkají „mimořádný podnět“. Ukažte ptáčí samičce obrovské umělohmotné vejce a uvidíte, že na něm bude sedět radši než na vlastních. Přesně takovými stimuly, touhle vizuální drogou, nás zásobují reklamní agentury z Madison Avenue. Naše receptory krásy dostávají mnohem více podnětů, než na kolik jsou nastaveny. Za jediný den vidíme více krásy, než naši předci zhlédli za celý život. Výsledkem je, že krása nám pozvolna ničí život.

Jak? Stejně jako každá droga: tím, že narušuje naše vztahy s ostatními lidmi. Muži nejsou spokojeni s tím, jak vypadají obyčejné ženy, protože nesnesou srovnání se supermodelkami. Už dvouprostorové reklamní poutače jsou problém, natož vizor, na kterém se vám zjeví supermodelka přímo před očima. Softwarové společnosti nám nabízejí bohyně, naprogramované, aby sloužily jako sekretářky. Všichni jsme slyšeli o případech mužů, kteří dali přednost virtuální přítelkyni před skutečnou, ale to nejsou jediné oběti. Čím více času budeme trávit s těmi úchvatnými digitálními přízraky, tím větší škody napácháme na našich vztazích se skutečnými lidskými bytostmi.

V moderním světě se nelze reklamě vyhnout. A to znamená, že

se návyku na krásu nedá zbavit, protože krása je droga, u níž nelze abstinovat, ledaže byste žili se zavřenýma očima.

Ale dnes je všechno jinak. Dnes si můžete pořídit víčka, která k vám tuto drogu nepropustí a přitom nijak neomezí vaše vidění. A těmi je kaliagnozie. Někdo tvrdí, že jde o nepřiměřené opatření, ale podle mě je naprosto adekvátní. Pokud je technologie používána k tomu, aby námi prostřednictvím našich emočních reakcí manipulovala, je jenom fér, že se s její pomocí i chráníme.

Právě teď máte příležitost dosáhnout velkých změn. Studenti Pembletonské univerzity vždy stáli v předvoji každého pokrokového hnutí a vaše rozhodnutí se stane příkladem všem studentům po celé zemi. Schválením tohoto návrhu a zavedením kaliagnozie vyšlete jasné poselství všem reklamním agentům, že mladí lidé se již nenechají manipulovat.

Z vysílání EduNews:

Průzkumy ukazují, že po projevu předsedy NKA Waltera Lamberta podporuje kaliagnostickou iniciativu 54 % pembletonských studentů. Podle celonárodních průzkumů by podobnou iniciativu na své škole podpořilo 28 % studentů, což je osmiprocentní přírůstek za poslední měsíc.

Tamera Lyonsová:

S tím kokainovým srovnáním to podle mě přehnal. Znáte snad někoho, kdo krade a prodává po bazarech, aby měl na dávku reklamy?

Ale asi má pravdu v tom, že jsou v reklamě hezčí lidi než v reálném životě. Ne že by ti z reklam vypadali líp než normální lidi, ale vypadají *jinak* dobře.

Třeba onehdy jsem byla v bufáči a potřebovala si zkontrolovat maily, a když jsem si nasadila vizor, uviděla jsem plakát s reklamou.

Byla na nějaký šampon, myslím, že Jouissance. Už jsem ji viděla, ale bez kali vypadala jinak. Ta modelka byla tak... nedokázala jsem

od ní odtrhnout oči. Byl to ale jinej pocit, než když jsem v menze zahlídla toho pěknýho kluka. Nechtěla jsem se s ní seznámit. Spíš jako kdybych pozorovala... západ slunce nebo ohňostroj.

Stála jsem tam a skoukla to snad pětkrát dokola, protože jsem se na tu holku nemohla vynadívát. V životě jsem neviděla nikoho tak... úžasnýho.

To ale neznamená, že se přestanu bavit s lidma, abych mohla na vizoru sjíždět reklamy. Jsou sice působivý, ale je to úplně jinej zážitek, než když se díváte na opravdickýho člověka. A taky si nemyslete, že potom hnedka běžím do obchoďáku, abych nakoupila všecko, co uvidím. Popravdě ani nevnímám, na co ty reklamy jsou. Jenom se na ně pěkně kouká.

Maria de Souza:

Kdybych se s Tamerou seznámila dřív, asi bych se ji pokusila přesvědčit, ať si kali nevypíná. I když pochybuju, že by na mě dala. Vypadá, že si stojí za svým. Ale i tak je úžasným dokladem toho, jak je kali prospěšné. Zkuste si s ní promluvit a uvidíte sami. Jednou jí takhle povídám, že má obrovské štěstí, a ona na to: „Protože jsem krásná?“ Myslela to naprosto upřímně! Jako kdyby mluvila o tom, jak je vysoká. Dokážete si představit, že by něco takového řekla holka bez kali?

Tamera je naprosto srovnaná s tím, jak vypadá. Není marnivá, nechybí ji sebevědomí a bez uzardění o sobě dokáže prohlásit, že je krásná. Mám za to, že je to velice hezké děvče, a na rozdíl od spousty podobných holek u ní nevidím, že by to dávala na odiv. Ani náznakem. Jiné holky předstírají skromnost, což je poznat na první pohled, ale ani to není její případ – protože ona je skromná doopravdy. A to všechno díky tomu, že vyrůstala s kali. Já jen doufám, že taková zůstane.

Annika Lindstromová, studentka druhého ročníku:

Mně osobně se to kali ani trochu nelíbí. Mám ráda, když si mě kluci

všímaj, a kdyby si mě nevšímali, pěkně by mě to nakrkló.

Já si totiž myslím, že si to celý vymysleli lidi, co, řekněme si to na rovinu, moc krásy nepobrali, a udělali to proto, aby se cítili líp. Toho dosáhnou jedině tak, že potrestaj lidi, který maj, co jim chybí. A to zkrátka není fér.

Kdo by nechtěl vypadat hezky? Zeptejte se, koho chcete, zeptejte se celýho štábu, a vsadte se, že vám to všichni odkejvou. Jako jasně, když je holka hezká, furt ji otravujou nějakí kretění. A tihle kretění jsou všude, jenže takovej je život. Kdyby tak vědci přišli na to, jak u chlapů vypnout obvody zodpovědný za kreténství... To bych brala všemi deseti!

Jolene Carterová, studentka třetího ročníku:

Hlasuju pro iniciativu, protože si myslím, že to bude úleva, až budou mít kali všichni.

Lidi se ke mně chovají pěkně, protože jsem hezká. Částečně se mi to líbí a částečně se cítím provinile, protože jsem neudělala nic, čím bych si to zasloužila. Jasně, je to fajn pocit, když si mě všímají chlapi, ale někdy je docela těžký navázat s někým opravdový vztah. Kdykoli se mi někdo líbí, hnedka si říkám, jestli má zájem o mě, nebo ho zajímá jen moje vizáž. Někdy se to nedá poznat, protože všechny vztahy jsou ze začátku krásné, že ano. Člověk pozná až později, jestli je mu s tím druhým dobře. Takhle nějak to bylo s mým posledním klukem. Nebyl spokojený, dokud jsem nebyla típ tóp, takže nebylo divu, že jsem se vedle něho nemohla uvolnit. Jenže mezitím mi přirostl k srdci, a když mi konečně došlo, že nevidí mé skutečné já, bylo to pro mě strašné zklamání.

Druhá věc je, jak se cítíte ve společnosti jiných žen. Všecky ženské se totiž chtě nechtě vždycky porovnávají s ostatníma. Někdy mám pocit, jako bych byla v soutěži krásy, které se nechci účastnit.

Říkala jsem si, že bych si jednou kali nechala zavést, jenomže to by nemělo smysl, dokud by si ho nezavedli i ostatní. Protože kdybych ho měla jenom já sama, těžko by se změnilo chování lidí ke

mně. Ale kdyby ho měli na kampusu všichni, ráda si ho nechám zavést taky.

Tamera Lyonsová:

Ukazovala jsem spolubydlící Ině album fotek ze střední, a když jsme se dostaly ke společným fotkám s Garrettem, mým bývalým klukem, Ina začala hrozně vyzvídat, a tak jsem jí všechno řekla. Jak jsme spolu chodili celej čtvrták a jak jsem ho milovala a chtěla s ním zůstat, ale on se chtěl rozejít, protože měl v plánu jít na vysokou a chtěl být volný. A ona na mě kouká a povídá: „To jako chceš říct, že *on* se rozešel s *tebou*?“

Chvilí trvalo, než jsem z ní vytáhla, co tím myslí. Musela jsem jí dvakrát slíbit, že se nenaštvu. Nakonec z ní vylezlo, že Garrett není zrovna fešák. Říkala jsem si, že asi vypadá průměrně, protože když jsem si nechala vypnout kali, nijak se nezměnil. Jenže Ina prohlásila, že je rozhodně podprůměr.

Našla fotky s klukama, co jí připadali podobní Garrettovi, a když jsem si je prohlídla, musela jsem uznat, že nejsou nic moc. Prostě vypadali pitomě. Pak jsem se znovu podívala na Garrettovu fotku. Možná má některý rysy stejný, ale na něm vypadají roztomile. Aspoň mně to tak připadá.

Asi je pravda, jak se říká, že láska je trošku jako kali. Když někoho milujete, vlastně nevnímáte, jak vypadá. Garretta vidím jinak než ostatní, protože k němu pořád něco cítím.

Ina prohlásila, že nechápe, jak může týpek jako on dát kopačky někomu, jako jsem já. Na škole bez kali by prej neměl šanci jít se mnou ani na rande. Jako že by nebyl v tý samý lize.

To je fakt divný. Když jsem chodila s Garrettem, věřila jsem, že jsme si souzení. Ne že bych věřila na osud, to ne, ale měla jsem pocit, že se k sobě hodíme. Je to vážně podivná představa, že bysme jako chodili na stejnou školu, ale nebyli spolu, protože bysme neměli kali... Je teda fakt, že se Ina může klidně plíst. Jenže stejně dobře se můžu plíst i já.

A možná to znamená, že bych měla být ráda, že jsem měla kali, protože díky tomu jsem se dala dohromady s Garrettem. Fakt nevím.

Z vysílání EduNews:

Na webové stránky dvanácti studentských kaliagnostických organizací po celé zemi byl spáchán koordinovaný hackerský útok, který je vyřadil z provozu. Ačkoli se k němu zatím nikdo nepřihlásil, proslýchá se, že může jít o pomstu za incident z minulého měsíce, kdy byly internetové stránky Americké asociace plastických chirurgů nahrazeny stránkami propagujícími kaliagnozii.

V souvislosti s tím skupina SemioTech Guerilla oznámila vypuštění nového „dermatologického“ počítačového viru. Virus se začal rychle šířit po videoseverech celého světa. Napadá veškerá internetová zpravodajství a v jeho důsledku lidé vypadají, jako by měli akné, křečové žíly a jiné neduhy.

Warren Davidson, student prvního ročníku:

O tom, že bych si nechal zavést kaliagnozii, jsem přemýšlel už dřív, na střední. Akorát jsem nevěděl, jak to říct rodičům. A tak když ji tady začali nabízet, řekl jsem si, že to zkusím. *(pokrčí rameny)* Je to v pohodě.

Vlastně je to víc než v pohodě. *(pauza)* Celej život jsem nešťastnej z toho, jak vypadám. Na střední jsem měl období, kdy jsem se na sebe nemohl ani podívat. Ale teďka s kali mi to tolik nevadí. Víím, že druhým lidem se jevím stejně, ale už mi na tom tolik nezáleží. Je mi líp už jenom proto, že nemám pořád na očích to, jak jsou někteří lidi hezčí než druzí. Řeknu vám příklad: pomáhal jsem jedný holce v knihovně s početným úkolem a až potom mi došlo, že je to spolužačka, která se mi dřív moc líbila. Normálně bych před ní byl strašně nervózní, ale s kali mi nedělalo problém se s ní bavit.

Možná jí připadám jako šereda, co já víím, ale jde o to, že když jsem se s ní bavil, nijak šeredně jsem si nepřipadal. Myslím, že před

zavedením kali jsem byl až příliš nesmělý, a to mi taky moc nepřidalo. Teď jsem víc v klidu.

Nejde o to, že bych najednou sršel sebevědomím nebo tak něco, a určitě se najdou lidi, kterým kali nepomůže, ale musím říct, že s kali se necítím tak hrozně jako kdysi. A to není málo.

Alex Bibescu, profesor religionistiky na Pembletonu:

Někteří lidé šmahem odsoudili celou debatu o kaliagnozii z toho důvodu, že jde o povrchní dohady nad make-upem nebo nad tím, kdo umí a kdo neumí randit. Avšak pokud se zamyslíme, zjistíme, že jde o mnohem hlubší problém, který odráží ambivalentní vztah k tělesné schránce, jež lze v západní civilizaci vysledovat již od starověku.

Jak víte, základy naší kultury byly položeny v antickém Řecku, kde byla tělesná krása oslavována. Naše kultura je však zároveň silně prostoupena monoteistickou tradicí, jež velebí duši na úkor těla. Tyto dva protichůdné impulzy nyní opět vystupují do popředí, tentokrát v rámci debaty o kaliagnozii.

Předpokládám, že většina stoupců kaliagnozie se považuje za moderní, sekulárně orientované liberály a rozhodně by popřeli jakékoli ovlivnění monoteismem. Ale vezměte si, kdo další ještě kaliagnozii obhajuje: konzervativní náboženské skupiny. Víme o komunitách všech tří hlavních monoteistických náboženství, tedy judaismu, křesťanství a islámu, které nedávno začaly kali používat k tomu, aby své mladší členy ochránily před svody vnějšího světa. Nejde o náhodu. Liberální stoupenci kaliagnozie sice možná nehlásají, že bychom měli „odolávat tělesným svodům“, nicméně svým způsobem přijali tutéž tradici zavrhování tělesnosti.

Je to tak, jedinými stoupenci kaliagnozie, kteří mohou věrohodně tvrdit, že nejsou ovlivnění monoteismem, jsou Buddhisté nové mysli. Jde o sektu, jež považuje kaliagnozii za krok k osvícení, jelikož kali eliminuje naše vnímání iluzorních rozdílů. Dlužno dodat, že Buddhisté nové mysli se nebrání používat neurostat jako pomůcku

při meditaci, což je jistě radikální přístup zcela jiné kategorie. Obávám se, že s tím by se ztotožnilo asi jen pramálo moderních liberálů i konzervativních monoteistů!

Jak tedy vidíte, tato debata se netýká jen reklam a kosmetiky, nýbrž má za cíl rozhodnout, jaký bude správný vztah mezi duší a tělem. Realizujeme se plněji, když minimalizujeme fyzickou část naší přirozenosti? Jistě budete souhlasit, že jde o vsutku podnětnou otázku.

Joseph Weingartner:

Po objevu kaliagnozie uvažovali někteří badatelé, zdali by bylo možné navodit analogický stav, jenž by pacientovi zabránil vnímat rasové a etnické rozdíly. Provedli několik pokusů – narušili různé úrovně rozlišování kategorií ve spojení s rozpoznáváním tváří a podobně –, ale výsledné deficity byly ve všech případech neuspokojivé. Pokusné osoby zkrátka jen nedokázaly rozeznat podobné jedince. Jeden pokus dokonce vedl k navození neškodné varianty Fregoliho syndromu, kdy pokusná osoba v každém člověku viděla rodinného příslušníka. Bohužel považovat každého doslova za bratra svého není zcela žádoucí.

Jakmile se poruchy typu nutkavého chování začaly v širším měřítku léčit pomocí neurostatu, kdekdo si myslel, že konečně umíme „programovat mysl“. Lidé chodili za lékaři, jestli by jim nemohli do hlavy nahrát partnerovy erotické touhy. Mediální odborníci vyjadřovali své obavy z toho, že by se dala naprogramovat loajalita k vládě či korporaci nebo víra v ideologii či náboženství.

Pravda je taková, že nemáme jak zjistit, kdo si co myslí. Dokážeme modifikovat široké spektrum osobnostních rysů, umíme provést změny v souladu s přirozenou specializací mozku, avšak jde o změny nesmírně hrubého zrna. Neexistuje nervový obvod, který by se specificky věnoval zášti vůči imigrantům, stejně jako neexistuje obvod zasvěcený marxismu či fetišismu. Pokud se jednou naučíme opravdu programovat mysl, budeme moci vytvořit „rasovou

slepotu“, ale do té doby bych naději viděl spíše ve vzdělání.

Tamera Lyonsová:

Dneska jsme měli zajímavou hodinu. Historii idejí učí jeden doktorand, jmenuje se Anton a teďka povídal, že spousta slov, kterýma popisujeme u lidí přitažlivost, kdysi souvisela s magií. Jednak třeba říkáme, že má někdo kouzlo nebo šarm, což je vlastně totéž co kouzlo. U některých slov to vyloženě bije do očí, třeba když je někdo „okouzující“ nebo někdo někomu „učaruje“. A jak to řekl, pomyslela jsem si: jo, přesně tak to je. Když vidíte někoho fakt hezkýho, jako by vás očaroval.

Anton taky vysvětloval, že jedním z cílů magie bylo vzbudit v někom lásku a touhu. To dává smysl, vždyť si vezmete slova jako „kouzlo“ nebo „šarm“. Protože když vidíte krásu, jako byste cítili lásku. Někdy se člověk málem zamiluje, jen když se podívá na někoho, kdo je moc pěkný.

Tak si říkám, že to s Garrettem není úplně ztracený. Protože kdyby neměl kali, možná by se do mě zase zamiloval. Víte, jak jsem onehdy uvažovala, že nás kali svedla dohromady? Je dost možný, že nás teď kali rozděluje. Třeba by se ke mně chtěl vrátit, kdyby viděl, jak vypadám doopravdy.

Teď v létě mu bylo osmnáct, ale kali si vypnout nenechal. Prej mu nevadí. Chodí na Northropovu univerzitu. Tak jsem mu zavolala, jako kámoška, a jak jsme si povídali, zeptala jsem se ho, co si myslí o kaliagnostické iniciativě tady na Pembletonu. Prohlásil, že do toho moc nevidí. Svěřila jsem se mu, že se mi to bez kali moc líbí a že by to měl taky zkusit, aby mohl posoudit obě strany. Prej že se mu ten nápad zamlouvá. Nedala jsem to najevo, ale byla jsem radostí bez sebe.

Daniel Taglia, profesor srovnávací literatury na Pembletonu:

Studentská iniciativa se na učitelský sbor nevztahuje, nicméně je zřejmé, že pokud bude jejich návrh schválen, vznikne tlak na vedení,

aby ho přijalo taky. Takže se nikterak neukvapuji, když si dovolím podotknout, že s kaliagnozí naprosto nesouhlasím.

Jde o nejnovější doklad toho, jak to vypadá, když se to přežene s politickou korektností. Lidé, kteří kaliagnozii obhajují, sice mají ušlechtilé úmysly, ale ve skutečnosti nás infantilizují. Už jen pomýšlení na to, že před krásou se máme chránit, mě uráží. Příště po nás budou studentské organizace chtít, ať zavedeme agnozii vůči hudbě, abychom si nepřipadali méněcenní, až uslyšíme zpívat a hrát někoho muzikálně nadanějšího.

Když sledujete sportovce na olympiádě, připadáte si méněcenní? Samozřejmě že ne. Naopak cítíte údiv a obdiv a povznáší vás vědomí, že existují takoví výjimeční jedinci. Proč tedy nemůžeme mít stejný vztah ke krásě? Feminismus po nás chce, abychom se za podobné emoce při pohledu na krásu omlouvali. Chce nahradit estetiku politikou, a čím bude úspěšnější, tím více budeme ochuzeni.

Být v přítomnosti božsky krásného člověka je stejně vzrušující jako poslech unikátního sopránu. Talent není ku prospěchu jenom těm, kdo jím jsou obdařeni. Každý talent je ku prospěchu *nám všem*. Možná bych měl říct, že nám *může být* ku prospěchu. Připravit nás o tuto příležitost by byl zločin.

Reklama organizace Lidé za etickou nanomedicínu:

Komentář:

Už vám někdo z přátel řekl, že je kali super a že je to bezva nápad? Možná byste si měli poslechnout lidi, kteří s kali vyrůstali.

„Když jsem po vypnutí kali potkala prvního nepěkného člověka, musela jsem se odvrátit. Víím, že to ode mě bylo hloupé, ale nemohla jsem si pomoci. Kali mi k dospělosti nepomohlo, *bránilo* mi v ní. Musela jsem se znovu naučit, jak přistupovat k lidem.“

„Šla jsem studovat uměleckou grafiku. Dřela jsem dnem i nocí, ale nikam to nevedlo. Učitelka mi řekla, že na to nemám oko, že mi kali pokřivilo estetické vnímání. Tenhle skluz už nikdy nedoženu.“

„S kali jsem si připadal, jako bych měl v hlavě rodiče a ti mi

cenzovali myšlenky. Až když jsem si to nechal vypnout, došlo mi, jak moc jsem byl omezovanej.“

Komentář:

Není to zvláštní, že kaliagnozii nedoporučují lidé, kteří s ní vyrůstali?

Oni na vybranou neměli, vy ano. Ať si kamarádi říkají, co chtějí, z poškození mozku nemůže vzejt nic dobrého.

Mana de Souza:

O Lidech za etickou nanomedicínu jsme nikdy neslyšeli, a tak jsme si je proklepli. Po delším pátrání se ukázalo, že nejde o žádnou občanskou iniciativu, ale o zástěrku pro marketingovou kampaň. Domluvilo se na ní několik kosmetických firem. Ty lidi, co v reklamě vystupují, se nám kontaktovat nepodařilo, takže těžko říct, nakolik nebo jestli vůbec mluvili pravdu. Ale i kdyby nelhali, rozhodně nešlo o typický vzorek populace – většina lidí se po vypnutí kali cítí v pohodě. A s jistotou můžu říct, že existují i uměleční grafici, kteří vyrostli s kali.

Trochu mi to připomíná reklamu, kterou jsem viděla kdysi dávno. Dělal ji jakási modelingová agentura a bylo to v době, kdy ses kali zrovna začínalo. Byla na ní jen fotografie tváře nějaké supermodelky s nápisem: „Pokud neuvidíte její krásu, kdo bude ošizený? Ona, nebo vy?“ Tahle nová kampaň proti kali má v podstatě stejné poselství – budete litovat! –, jenom s tím rozdílem, že místo arogantní otázky použili starostlivě varovný tón. Píárko jako vyšitě: schovají se za líbivý název a tváří se jako třetí strana, která se stará o zákaznickovy zájmy.

Tamera Lyonsová:

Ta reklama byla úplně stupidní. Ne že bych tu jejich iniciativu jakkoli podporovala – naopak, nechci, aby pro ni lidi hlasovali –, ale myslím si, že by proti ní neměli hlasovat ze špatného důvodu. Kali z nikoho neudělá mrzáka. Nevím, proč by mě měl kvůli tomu někdo litovat. Zvládám to v pohodě. A proč si myslím, že by lidi měli hlasovat proti

iniciativě? Protože vidět krásu je fajn.

No nic, znovu jsem mluvila s Garrettem. Říkal, že si zrovna nechal vypnout kali a že je to zatím v pohodě, i když je to zároveň trochu divný. Na to jsem mu řekla, že jsem měla po vypnutí úplně stejný pocity. Asi bylo trošku srandovní, že jsem se tvářila jako starej mazák, i když jsem měla kali vypnutou sotva pár tejdů.

Joseph Weingartner:

V souvislosti s kaliagnostií si badatelé od počátku kladli otázku, zdali má „přesah“, jinými slovy zdali ovlivňuje naše vnímání krásy i jinde než u lidských tváří. Obecně se dá říct, že ne. Kaliagnostici se podle všeho rádi dívají na totéž co ostatní. Ovšem možnost vedlejších účinků nelze vyloučit.

Jako příklad mohu uvést přesahy, které byly pozorovány u prozopagnozie. Jeden prozopagnostik, chovatel dobytka, přestal rozeznávat své krávy. Jiný zase nedokázal, představte si to, rozlišovat značky aut. Tyto případy nasvědčují, že někdy používáme moduly sloužící k rozeznávání tváří i k poněkud odlišným úkonům. Jsou objekty, u kterých bychom hledali podobnost s lidskou tváří těžko – například auto –, ale na neurologické úrovni na ně reagujeme, jako kdyby šlo o tváře.

U kaliagnostiků možná existuje podobný přesah jako u prozopagnostiků, ale jelikož je kaliagnostie mnohem vyhraněnější, lze ho jen těžko změřit. Například design aut ve srovnání s estetikou lidského obličejce podléhá módním změnám v neskonale větší míře a nadto je obtížné se shodnout, která auta jsou nejatraktivnější. Jistě může existovat kaliagnostik, kterému se určité značky nebudou líbit tolik, jako by se mu líbily bez kali, ale zatím si stěžovat nepřišel.

Moduly sloužící k rozeznávání krásy hrají jistou roli i v estetické reakci na symetrii. Symetrii hodnotíme kladně v celé řadě oblastí – v malířství, sochařství, grafickém designu –, ale stejně tak oceňujeme i asymetrii. Naši reakci na umění ovlivňuje množství faktorů, avšak jen zřídka existuje shoda v tom, kdy na nás který působí.

Bylo by zajímavé zjistit, jestli kaliagnostické komunity opravdu produkují méně talentovaných výtvarných umělců, ale vzhledem k tomu, jak málo takových jedinců vyrostе v běžné populaci, bude těžké provést statisticky smysluplný průzkum. S jistotou víme jen to, že kaliagnostici reagují vlažněji na některé portréty, což však není vedlejší účinek *per se*. U portrétních maleb totiž hraje roli i to, že jde o zobrazení tváře.

Samozřejmě pro některé lidi je jakýkoli vedlejší účinek nepřijatelný. Tak zní častý argument rodičů odmítajících zavést svým dětem kaliagnostii: chtějí, aby dokázaly ocenit Monu Lisu a možná i namalovat něco podobného.

Marc Esposito, student čtvrtého ročníku na Waterstone College:

V Pembletonu se dějou fakt šílený věci. Někdy mám pocit, jestli to tam nerozjíždí nějaký recesista. Jako kdybyste týpkovi dohodili holku, nakecali mu, že jde o totální sexbombu, ale ve skutečnosti byste mu podstrčili psa a on, protože by to nepoznal, by vám jako uvěřil. Jenže to by aspoň bylo srandovní.

Kali si nenechám zavíst ani náhodou. Chci chodit s hezkýma holkama. Proč bych měl snižovat svoje standardy? Jasně, někdy se stane, že všechny štabajzny jsou zabraný, a tak si musíte vybrat mezi tím, co zbylo. Ale od toho máme pivo, ne? Tím ale nechci říct, že bych chtěl pivní brejle nosit den co den.

Tamera Lyonsová:

Včera v noci jsme si zase volali s Garrettem. Zeptala jsem se ho, jestli by mu nevadilo přepnout na video, ať se vidíme. Prej nevadilo, a tak jsme ho zapnuli.

Tvářila jsem se nenuceně, ale popravdě řečeno jsem přípravama strávila docela dost času. Ina mě učí, jak se líčit, ale zatím mi to moc nejde, a tak jsem si sehnala takovej ten telefonní software, co po něm člověk vypadá, jako by měl mejkap. Nastavila jsem ho na minimum, ale myslím, že mi fakt hodně pomoh. Možná jsem to

přehnal, těžko říct, ale chtěla jsem mít jistotu, že budu vypadat co nejlíp.

Hned jak zapnul video, jsem viděla jeho reakci. Rozšířily se mu panenky. A povídá: „Vypadáš fakt dobře“, a já povídám: „Dík.“ Pak se začal stydět a několikrát zavtipkoval na téma, jak vypadá on, ale já jsem mu řekla, že mně se líbí.

Povídali jsme si několik minut a celou dobu jsem věděla, že si mě prohlíží. Měla jsem z toho dobrej pocit. Zdálo se mi, že uvažuje o tom, že by se se mnou dal znova dohromady, ale možná to byl jen výplod mojí fantazie.

Třeba příště navrhnu, aby za mnou přijel na víkend, nebo bych ho mohla navštívit na Northropce. To by bylo super. I když by to znamenalo, že bych se nejdřív musela naučit malovat.

Je mi jasný, že nemám žádnou záruku, že se ke mně bude chtít vrátit. Vypnutím kali jsem ho nezačala milovat míň, takže je docela možný, že ani on mě nebude mít radši. Nezbývá než doufat.

Cathy Minamiová, studentka třetího ročníku:

Každý, kdo hlásá, že hnutí na podporu kali pomáhá ženám, rozšiřuje propagandu všech utlačovatelů, kteří tvrdí, že podmaněním nás chrání. Stoupenci kali chtějí demonizovat krásné ženy. Krása může rovnocenně potěšit ty, kdo ji mají, i ty, kdo ji vnímají, avšak hnutí za kali vzbuzuje v ženách pocit viny za to, že mají radost ze svého vzhledu. Jde jen o další patriarchální strategii, jež má za cíl potlačit ženskou sexualitu, a spousta žen zase jednou sedla na lep.

Samozřejmě že se krása používá jako nástroj utlačování, ale eliminace krásy není řešením. Těžko lidi osvobodíte tím, že jím zúžíte rámeček požitků. To by bylo hodně orwellovské. Místo toho potřebujeme koncepci krásy, která bude soustředěná na ženskost a která všem ženám umožní být se sebou spokojené, místo aby se většina z nich trápila, jak nemožně vypadá.

Lawrence Sutton, student čtvrtého ročníku:

Walter Lambert mi tím svým projevem promluvil ze srdce. Neřekl bych to sice jako on, ale už nějakou dobu mám stejný názor. Kali jsem si nechal zavést před několika lety, dlouho před tím, než vznikla tahle iniciativa, protože jsem se chtěl soustředit na důležitější věci.

Tím nechci říct, že myslím jenom na školu. Mám i holku a máme spolu pěkný vztah a to se nezměnilo. Změnilo se, jak reaguju na reklamy. Dřív jsem pokaždé, když jsem šel kolem trafiky nebo viděl reklamu, cítil, jak nenápadně přitahujou moji pozornost. Jako kdyby se ve mně reklamy proti mé vůli snažily vzbudit zájem. Nemyslím tím, že by mě vzrušovaly jenom sexuálně, ale snažily se na mě vnitřně zapůsobit. A já se tomu automaticky bránil a okamžitě se snažil vrátit k tomu, co jsem měl rozdělané. Pořád mě to ale rušilo a bralo mi to energii, kterou jsem mohl použít jinde.

Teď s kali už na mě reklamy nepůsobí. Kali mě osvobodilo od rušivých vlivů a vrátilo mi energii. Takže to plně schvaluju.

Lori Harberová, studentka třetího ročníku na Maxwell College:

Kali je pro sraby. Já říkám: nejlepší obrana je útok. Buďte krajně ohavní. Ať krásní lidi vidí, zač je toho loket.

Nos jsem si nechala odoperovat loni někdy v tuhle dobu. Chirurgicky vzato to není zas taková sranda, jak to vypadá: ze zdravotních důvodů si musíte nechat posunout ty chloupky, co chytají bordel, dozadu. A tady ta kost, co je vidět (*poklepe na ni nehtem*), není opravdová. Je keramická. Kdyby mi tam trčela vlastní kost, mohla bych snadno dostat infekci.

Ráda děším lidi a občas se v menze stane, že někomu opravdu zkazím chuť k jídlu. Ale o strašení lidí tady nejde. Jde o to, jak ošklivost dokáže porazit krásu jejíma vlastníma zbraněma. Na ulici sklídím víc pohledů než kdejaká krasotinka. Když budu stát vedle videomodelky, koho si všimnete spíš? Mě. Neradi, ale všimnete.

Tamera Lyonsová:

Včera večer jsme si s Garrettem zase volali a přišla řeč i na to, jestli

jsme chodili s někým jiným. Jakoby nic jsem utrousila, že jsem si párkrát s někým vyšla, ale nebylo to nic vážného.

A tak jsem se ho zeptala, co on. Zatvářil se rozpačitě a pak z něho vylezlo, že skamarádit se s holkama na koleji bylo těžší, než čekal. A že si teď myslí, že je to tím, jak vypadá.

Prohlásila jsem, že to je blbost, ale popravdě jsem nevěděla, co na to říct. Částečně jsem byla ráda, že Garrett zatím nikoho nemá, částečně mi ho bylo líto a částečně mě to překvapilo. Je to přece chytrej kluk, je s ním legrace, je to super člověk a neříkám to jenom proto, že jsem s ním chodila. Na střední byl oblíbenej.

Ale pak jsem si vzpomněla, co o nás řekla Ina. Jakože nestačí, když je někdo chytrej a vtipnej, protože abyste byli ve vyšší lize, musíte taky stejně dobře vypadat. A pokud Garrett oslovil holky, co byly hezčí, asi měly pocit, že do ní nepatří.

Dál jsem to nerozváděla, protože jsem měla pocit, že se o tom nechce bavit. Ale po tom telefonátu mě napadlo, že jestli se rozhodneme navzájem navštívit, určitě bych měla jet já na Northropku, a ne on sem. Jasně, dělám si naději, že mezi náma něco bude, ale taky jsem si říkala, že když nás jeho spolužáci uvidí spolu, možná mu to zvedne sebevědomí. Protože vím, že to tak někdy funguje: když jste s někým, kdo je v pohodě, taky si připadáte v pohodě, a tím pádem si i ostatní myslí, že jste v pohodě. Ne že bych byla nějaká super pohodářka, ale myslím, že se lidem líbím, a to by mu mohlo pomoci.

Ellen Hutchinsonová, profesorka sociologie na Pembletonu:

Studentům, kteří se zaslouhují o kaliagnostickou iniciativu, patří můj obdiv. Jejich idealismus mě hřeje u srdce, avšak přiznám se, že z jejich cíle mám smíšené pocity.

Jako každý v mém věku jsem se musela smířit s tím, jak mne poznamenal zub času. Nebylo snadné si na to zvyknout, nicméně jsem dospěla k tomu, že jsem spokojená s tím, jak vypadám. I když nemohu popřít, že by mne zajímalo, jaké by to bylo ve výhradně

kaliagnostické komunitě: možná by žena mého věku nezačala být neviditelná, kdykoli do místnosti vstoupí mladší ročník.

Ale bývala bych si v mládí zavedla kali? Nevím. Jistě by mě ušetřilo mnohého soužení, které mi přineslo stárnutí. Fakt je ovšem ten, že v mládí jsem byla se svým vzhledem *velmi spokojená*. Asi bych se toho bývala nechtěla vzdát. Nejsem si však jistá, jestli bych se v průběhu stárnutí dočkala okamžiku, kdy by přínosy převážily nad ztrátami.

Tihle studenti dost možná krásu mládí nikdy neztratí. S použitím nejnovějších genových terapií budou vypadat mladě ještě dlouhé desítky let, možná i po celý život. Patrně se ani nebudou muset smiřovat se svým chátráním jako já, což ovšem neznamená, že se zavedením kali vyhnou pozdějším bolestem. Proto mě skoro až pobuřuje představa, že by se měli dobrovolně vzdát jedné z radostí mládí. Někdy mám chuť je popadnout, zacloumat s nimi a zařvat: „Copak nechápete, o co se připravujete?“

Vždycky se mi na mladých lidech líbilo odhodlání, s jakým bojují za své ideály. To je mimo jiné důvod, proč jsem nikdy nevěřila klíšé, že mládí je pro mladé škoda. Ovšem tato iniciativa by ono klíšé přiblížila skutečnosti, a to bych vážně nerada.

Joseph Weingartner:

Kaliagnostii jsem si vyzkoušel na jeden den a stejně tak jsem si na čas aplikovali širokou škálu dalších agnozií. Mezi neurology je to poměrně běžná praxe. Pomáhá nám to lépe porozumět těmto poruchám a vcítit se do pocitů pacienta. Kaliagnostii jsem si však nemohl zavést dlouhodobě, a to přinejmenším z toho důvodu, že bych pak nemohl přijímat pacienty.

Kaliagnostie mírně ovlivňuje schopnost vizuálně posoudit zdravotní stav druhého člověka. Samozřejmě vám nezabrání registrovat u lidí odstín pleti a podobně. Kaliagnostik dokáže poznat příznaky nemocí jako každý jiný – na to stačí obecné rozlišovací schopnosti. Avšak jako lékař potřebuji při vyšetření pacienta vnímat

i velice jemné signály, někdy při diagnóze musíte zapojit intuici a kaliagnozie by v takových situacích byla hendikepem.

Samozřejmě bych lhal, kdybych tvrdil, že mi v zavedení kaliagnozie brání pouze požadavky mé profese. Otázkou je, zda bych se rozhodl pro kaliagnozii, kdybych nepracoval s lidmi, ale někde v laboratoři? A odpověď zní: ne. Stejně jako většina lidí i já se rád podívám na hezkou tvář, ale myslím, že jsem dost zralý na to, abych si tím nenechal ovlivnit úsudek.

Tamera Lyonsová:

To se mi snad jenom zdá. Garrett si nechal kali znovu zapnout.

Včera večer jsme si volali, normálně se bavíme a já povídám, jestli nechce přepnout na videohovor. A on prej že jo, a tak to přepneme. Najednou vidím, že se na mě nekouká jako předtím. Tak se ho zeptám, jestli je všechno v pořádku, a on na to, že si zase nechal zavést kali.

Prej nebyl spokojenej s tím, jak vypadá. Zeptala jsem se ho, jestli mu někdo něco nakecal, protože takový řeči musí ignorovat, a on že ne. Prostě neměl dobrej pocit z toho, když se viděl v zrcadle. Tak mu povídám: „Co blbneš, seš sladkej.“ Zkoušela jsem ho přemluvit, ať to ještě zkusí, ať stráví víc času bez kali a až pak se rozhodne. A on na to, že si to ještě rozmyslí, i když teda nevím.

No nic, potom jsem o tom ještě uvažovala, a tak si říkám, jestli jsem ho přemlouvala, protože jsem proti kali, nebo protože před ním chci vypadat dobře. Samozřejmě jsem byla ráda, když jsem viděla, že se mu líbím, a doufala jsem, že z toho něco bude, ale to se přece nevylučuje, ne? Něco jinýho by bylo, kdybych byla odjakživa pro kali, ale u Garretta dělala výjimku. Jenže jsem proti kali, takže je to v klidu.

Co si to nalhávám? Vždyť jsem chtěla, aby si kali vypnul kvůli mně, ne kvůli tomu, že jsem proti kali. A kromě toho nejsem ani tak proti kali jako proti jeho povinnému zavedení. Nechci, aby za mě kdokoli rozhodoval, jestli mi bude prospěšné: ani rodiče, ani

studentská organizace. Ale pokud si chce někdo kali závist, jasně, jak je libo. Takže bych měla Garretta nechat, ať se taky rozhodne za sebe.

Jsem frustrovaná. Takovej to byl bezvadnej plán – Garrett měl zjistit, jak jsem neodolatelná, a uvědomit si, jakou udělal chybu... Prostě jsem zklamaná, no.

Z projevu Marii de Souza den před volbami:

Dostali jsme se do fáze, kdy dokážeme upravovat mysl. Otázka zní: kdy je to žádoucí? Neměli bychom automaticky tvrdit, že vše přírodní je lepší, ani automaticky předpokládat, že dokážeme zdokonalit naši přirozenost. Je na nás, abychom rozhodli, čemu dáme přednost a jak toho dosáhneme.

Já tvrdím, že bez tělesné krásy se klidně obejdeme.

Kali neznamena, že už nikdy nevidíte ničí krásu. Když se na vás někdo upřímně usměje, spatříte krásu. Když někdo provede odvážný nebo velkorysý skutek, spatříte krásu. A hlavně: když se podíváte na někoho, koho milujete, spatříte krásu. Kali vám pouze umožní nenechat se rozptýlit povrchem. Skutečnou krásu uvidíte jen očima plnýma lásky, a ty kali nezakalí.

Z projevu Rebeccy Boyerové, mluvčí Lidí za etickou nanomedicínu, den před volbami:

V umělém prostředí by se čistě kaliagnostická společnost možná vybudovat dala, ale v reálném světě nikdy nedosáhnete stoprocentního přijetí. A to je slabina kali. Funguje, pokud ho má každý, ale pokud ho nemá zavedené jediný člověk, ostatní se ocitnou v nevýhodě.

Všichni dobře víme, že se vždy najde dost lidí, kteří si kali zavést nenechají. A zkusme si představit, co by to mohlo znamenat. Ředitel bude povyšovat hezké pracovnice a ošklivé přeloží na nižší pozice, a vy si ničeho nevšimnete. Učitel pochválí pohledné žákyně a pokará škaredé, ale vy nic nepoznáte. Bude se díť veškerá vámi nenáviděná

diskriminace, avšak bez vašeho vědomí.

Samozřejmě se nedá vyloučit, že se nic z toho nestane. Jenomže kdyby se lidem dalo za všech okolností důvěřovat, že udělají, co je správné, potom by nikdo nemusel navrhnout kaliagnozii. Navíc je fakt, že lidé se sklony k diskriminačnímu jednání se k němu uchylují častěji, když jim nehrozí postih.

Pokud se vám taková diskriminace přičí z hloubi duše, jak si můžete nechat zavést kali? Jste přesně ten typ člověka, který má na toto chování upozorňovat, ale s kali vůbec nic nepoznáte.

Jestliže chcete bojovat s diskriminací, mějte oči otevřené!

Z vysílání EduNews:

Kaliagnostická iniciativa podporovaná studenty na Pembletonské univerzitě byla při hlasování zamítnuta v poměru 64 ku 36 %.

Podle předvolebních průzkumů byla většina studentů do posledních dnů pro schválení iniciativy. Mnozí se nechali slyšet, že původně hodlali hlasovat pro, ale změnili názor po projevu Rebeccky Boyerové z Lidí pro etickou nanomedicínu, a to navzdory dřívějšímu odhalení, že jde o organizaci založenou kosmetickými společnostmi v reakci na kaliagnostické hnutí.

Maria de Souza:

Pochopitelně jsme zklamaní, nicméně je fakt, že původně jsme o iniciativě uvažovali v dlouhodobější perspektivě. V jedné chvíli jsme šťastnou shodou okolností dosáhli většinové podpory, takže bychom se neměli trápit tím, že někdo změnil názor. Důležité je, že lidé po celé zemi debatují o tom, jakou hodnotu má vzhled, a stále více jich vážně uvažuje o kali.

Naše iniciativa nekončí: naopak, příští léta budou velmi podnětná. Jeden výrobce vizorů právě představil technologii, která převrátí svět naruby. Vynalezli způsob, jak do vizoru vložit somatický zaměřovač a nastavit ho na míru každému zájemci. To znamená, že k přeprogramování neurostatu nebude zapotřebí ani helma, ani

návštěva lékaře – pouze si nasadíte vizor a uděláte to sami. A tím pádem si budete moci kali vypínat a zapínat, *kdy se vám zachce*.

Tím odpadne problém, který mají někteří s tím, že by se museli nadobro vzdát krásy. Místo toho můžeme propagovat myšlenku, že krása je v některých situacích vhodná a v jiných ne. Například v práci by si lidé mohli nechat kali zapnuté a mezi přáteli by si ho mohli vypínat. Věřím, že si všichni časem uvědomí, že kali přináší spoustu výhod, a rozhodnou se ho využívat alespoň částečně.

Řekla bych, že hlavním cílem kali je, aby ho lidé přijali za společenskou normu a projev dobrého vychování. V soukromí si ho mohou kdykoli vypnout, ale na veřejnosti se budou chtít oprostít od diskriminačních myšlenek. Vnímání krásy se stane konsensuální interakcí, čili bude realizováno pouze tehdy, když se na něm dohodnou obě strany, sledující i sledovaný.

Z vysílání EduNews:

V souvislosti se současným vývojem událostí kolem kaliagnostické iniciativy na Pembletonské univerzitě EduNews zjistily, že při internetovém projevu mluvčí LENU Rebeccky Boyerové byla použita nová forma digitální manipulace. EduNews obdržely od SemioTech Guerilly materiály, jež podle všeho obsahují dvě verze projevu: původní, získanou z počítačů agentury Wyatt/Hayes, a finální, skutečně vysílanou. Součástí poskytnutých materiálů je rovněž analýza rozdílů mezi oběma verzemi.

Rozdíly spočívají především ve vylepšení intonace hlasu, výrazu tváře a řeči těla paní Boyerové. Diváci, kterým byla předložena původní verze, hodnotili vystoupení paní Boyerové jako dobré, kdežto diváci vylepšené verze vyhodnotili její vystoupení jako vynikající a vnímali ji jako osobu neobyčejně energickou a přesvědčivou. Na základě této analýzy se SemioTech Guerilla domnívá, že ve Wyatt/Hayes vyvinuli nový software, s jehož pomocí lze úpravou paralingvistických signálů snímané osoby maximalizovat u diváků emoční reakci. Tím se značně zvýší působivost nahrávky,

zejména je-li sledována vizorem. Je tedy pravděpodobné, že použití tohoto softwaru v projevu Rebeccy Boyerové mělo za následek, že mnozí stoupenci kaliagnostické iniciativy změnili názor.

Walter Lambert, předseda Národní kaliagnostické asociace:

Za celou svou kariéru jsem poznal jen málo lidí, kteří měli charisma, jakého bylo dosaženo u paní Boyerové. Takovéto osobnosti jako by vyzařovaly pole, jež deformuje realitu a umožňuje jim přesvědčit vás takřka o čemkoli. Jste dojati pouhou jejich přítomností, milerádi otevřete peněženku nebo splníte jakékoli jejich přání. Až posléze si vzpomenete na všechny své dřívější výhrady, ale to už bohužel bývá pozdě. Představa, že korporace budou pomocí počítačového softwaru běžně dosahovat takového účinku, mne upřímně děsí.

Jde totiž o podobně mimořádný podnět jako u dokonalé krásy, avšak ještě nebezpečnější. Kráse jsme se dokázali ubránit, jenomže Wyatt/Hayes celou záležitost posunuli dál, na novou úroveň. A ubránit se tomuto nátlaku bude o poznání těžší.

Existuje druh tonální agnozie zvaný aprozodie, což je neschopnost vnímat intonaci hlasu. Slyšíte jen slova, bez emočního obsahu. Rovněž existuje agnozie, která vám znemožní rozpoznávat výrazy ve tváři. Jejich kombinace by nás chránila před podobnou manipulací, protože bychom posuzovali pouze faktické informace bez jakéhokoli emočního zabarvení, nicméně toto řešení nemůžu doporučit. Jeho dopad se s kali vůbec nedá srovnat. Když neuslyšíte tón hlasu nebo z tváře nevyčtete výraz, zcela to ochromí vaši schopnost komunikace. Dalo by se to připodobnit k vysoce funkčnímu autismu. Několik členů NKA si na protest zavedlo obě agnozie, ale asi se nedá čekat, že jejich příklad bude následovat mnoho lidí.

Jakmile se tento software rozšíří, budeme ze všech stran čelit nesmírně přesvědčivým útokům v podobě reklam, tiskových zpráv a kázání. Uslyšíme nejplamennější projevy politiků či generálů za dlouhá desetiletí. Budou ho používat i všichni možní rebelové a

aktivisté, jen aby nezůstali pozadu. A jakmile se software ještě zdokonalí, bude se používat i ve filmech, takže přestane záležet na hereckých schopnostech, protože všechny výkony budou vypadat oslnivě.

Stane se totéž co s krásou. Svět kolem nás bude přeplněn těmito mimořádnými podněty, což bude mít nežádoucí dopad na naši interakci se skutečnými lidmi. Jakmile každý, kdo vystoupí na internetu, bude mít charisma Winstona Churchilla či Martina Luthera Kinga, obyčejní lidé s tuctovým paralingvistickým projevem nám budou připadat nezajímaví a nepřesvědčiví. Lidé, s nimiž komunikujeme v reálném světě, nás přestanou uspokojovat, neboť nebudou tak podmaniví jako projekce v našich vizorech.

Nezbývá mi než doufat, že vizory umožňující přeprogramování neurostatu se objeví na trhu co nejdřív. Snad pak budeme moci vyzvat lidi, aby si při sledování videí zapínali ty nejsilnější agnozie. Je možné, že autentickou lidskou komunikaci zachráníme jedině tak, že si emoční reakce vyhradíme jen pro skutečný život.

Tamera Lyonsová:

Je mi jasný, jak to vyzní, ale... zkrátka uvažuji o tom, že si nechám znova závist kali.

Svým způsobem za to může to video od LENU. Ale jako ne že bych si zaváděla kali kvůli tomu, že kosmetické firmy jsou proti němu a mě to štve. To ne. Blbě se to vysvětluje.

Jo, fakt jsem na ně našťvaná, protože manipulují lidma, nehrajou fér. Ale díky tomu jsem si uvědomila, že tu samou fintu používám na Garretta. Nebo jsem chtěla použít. Snažila jsem se ho znovu sbalit na to, jak vypadám. Takže jsem svým způsobem taky podváděla.

Tím netvrdím, že se chovám stejně jako nějaká reklamní agentura! Já Garretta miluju, kdežto jim jde jenom o prachy. Vzpomínáte, jak jsem tady mluvila o tom, že krása je jako kouzlo? Dává vám výhodu, a ta se dá lehce zneužít. S kali jste vůči takovým

kouzlům imunní. Takže by mi nemělo vadit, že chce být Garrett imunní, a hlavně bych se neměla snažit získávat nějaký výhody. Jestli se ke mně vrátí, tak nechci, aby to bylo díky podfuku, ale díky tomu, že mě miluje takovou, jaká jsem.

Jasně – to, že má zase kali, neznamená, že si ho musím zavádět taky. Hrozně ráda se koukám, jak lidi vypadají. Ale pokud bude Garrett imunní, asi bych měla být taky. Ať jsme na tom stejně, chápete? A jestli se k sobě vrátíme, třeba si pořídíme ty nový vizory, jak se o nich teď mluví. Potom si, vždycky když budeme o samotě, budeme moct kali vypnout.

Kromě toho si myslím, že kali má smysl i z jiných důvodů. Nelíbí se mi, že kosmetický společnosti a jim podobní se v nás snaží vyvolat potřeby, který bysme neměli, kdyby nehrály špinavou hru. Chci si civět na reklamy, kdy se mi zachce, a ne když je na mě vybafnou. Ale ty nový agnozie, třeba tu tonální, si zavádět nebudu, aspoň prozatím. Možná až s těma novýma vizorama.

Nechci, abyste si mysleli, že souhlasím s tím, že mě rodiče nechali vyrůstat s kali. Pořád si myslím, že udělali chybu. Mysleli si, že odstraněním krásy dosáhneme utopie, jenže tomu já nevěřím. Problém není v kráse, ale v tom, že ji někteří lidi zneužívají. A právě k tomu je kali dobrý: před tímhle vás ochrání. Nevím, generace mých rodičů tohle asi řešit nemusela. Jenže dneska je jiná doba.